

Det Anarkistiska Biblioteket

Aktion

Carlo Cafiero

Carlo Cafiero
Aktion
1880

Mottogs den 15 december från
<http://soversiva.wordpress.com/2009/04/06/aktion/>
”L’Action”, *Le Révolté*, 25 dec. 1880. Brukar felaktigt tillskrivas Peter Krapotkin.
Översatt från *Raven* nr. 6, okt. 1986.

sv.theanarchistlibrary.org

1880

Det finns ingen anledning för intellektuella att rycka på axlarna så mycket, som om de var tvungna att bära hela världens börda: det var inte de som uppfann revolutionsidén. Det var det förtryckta folket som genom sina ofta omedvetna försök att skaka av sig sina förtryckares ok drog intellektuell uppmärksamhet till samhällsmoral, – och det var först senare som några sällsynta tänkare lyckades finna denna itillräcklig och ännu senare som andra var överens om att finna den fullständigt falsk.

Ja, det är blodet spillt av folket som till slut formar idéer i intellektuellas huvud. 'Ideal kommer ur handlingar och inte tvärtom', sa Carlo Pisacane i sitt politiska testamente, och han hade rätt. Det är folket som gör framsteg likväl som revolution: de konstruktiva och destruktiva aspekterna av samma process. Det är folket som offras varenda dag för att upprätthålla världsproduktionen och det är samma folk igen som med sitt blod föder facklan som lyser upp mänsklighetens öde.

När en tänkare som noggrant studerat boken om människosläktets lidanden definierar formeln hos en folklig strävan – början konservativa och reaktionära av alla slag världen över skrika allt de kan: 'Det är skandal!'

Ja, det är en skandal; och vi behöver skandaler; för det är genom skandalens kraft som den revolutionära idén banar väg. Vilken skandal det blev när Proudhon utropade: 'Egendom är stöld!' Men idag finns det ingen människa med förstånd eller känsla som inte anser att kapitalisten är den värsta uslingen av tjuvar; mer än så – den enda verkliga tjuven. Beväpnad med det mest fruktansvärda tortyrredskap, hungern, plågar han sitt offer, inte en stund utan i en livstid: han plågar inte bara sitt offer, utan också mannens hustru och barn har han i sin makt. Tjuven riskerar sin frihet och ofta sitt liv, men kapitalisten, den verkliga tjuven, riskerar ingenting och när han stjälar tar han inte bara en del utan hela arbetarens välbefinnande.

* * *

Men det är inte nog att finna en teoretisk formel. Precis som *handlingen* gav upphov till den revolutionära *idén*, så är det handlingen åter som måste sätta den i praktiken.

På Internationals första kongress var det bara några få arbetare i det franska proletarietet som *accepterade* idén om kollektiv egendom. De behövde det ljus som Kommunens gnista kastade över hela världen för att få liv och sprida den revolutionära idén, och föra oss till Haagkongressen som genom rösterna från 48 representanter för de franska arbetarna igenkände *fri kommunism* som

målet. Och ändå minns vi ännu att vissa auktoritära dogmatiker, fulla av allvar och klokhet, upprepade för bara några år sedan att Kommunen hade hindrat den socialistiska rörelsen genom att leda till de mest katastrofala reaktioner. Fakta har visat sundheten i åsikterna hos dessa 'vetenskapliga socialister' (de flesta av dem vet ingenting om vetenskap) som bland socialisterna försökt sprida den välkända 'resultatens politik'.

Så det är aktion som behövs, aktion och åter aktion. När vi går till aktion arbetar vi på samma gång för teori och för praktik, för det är aktion som ger upphov till idéer, och som också är ansvarigt för att sprida dem över världen.

* * *

Men vilken sorts aktion ska vi ta till?

Ska vi gå in i eller sända andra för vår räkning till parlamentet, eller rentav till kommunfullmäktige?

Nej, tusen gånger Nej! Vi har ingenting att skaffa med bourgeoisins intriger, ifall vi inte vill delta i deras förtryck. 'Att gå in i parlamentet är att underhandla; och att underhandla är att sluta fred', sa en tysk f d revolutionär, som underhandlat åtskilligt efter det.

Vår aktion måste vara permanent revolt, i ord, i skrift, med dolk, med gevär, med dynamit, ibland rentav med röstsedel då det handlar om att rösta på en ovalbar kandidat som Blanqui eller Trinquet. Vi är konsekventa och vi ska använda varenda vapen som går att använda för revolt. Ingenting är fel för oss som inte är legalt.

* * *

'Men när ska vi gå till aktion och sätta igång vårt anfall?' frågar vänner oss ibland. 'Borde vi inte vänta tills våra styrkor är organiserade? Att anfälla innan man är redo är att avslöja sig och riskera nederlag.'

Vänner, om vi ska fortsätta vänta tills vi är starka nog innan vi anfaller – kommer vi aldrig att anfälla och blir som den gode mannen som svor att han inte skulle gå ut i havet förrän han lärt sig simma. Det är just revolutionär aktion som utvecklar vår styrka, precis som träning utvecklar vår muskelstyrka. Det är sant att våra slag från början inte kommer att bli dödliga sådana; kanske kommer vi till och med att få de allvarliga och kloka socialisterna att skratta, men vi kan alltid svara: 'Ni skrattar åt oss för att ni är lika korkade som de som skrattar åt ett barn som ramplar när det lär sig att gå. Roar det er att kalla oss barn? Nåväl då, vi är barn, för utvecklandet av vår styrka är ännu i sin

barndom. Men genom att träna på att gå visar vi att vi försöker bli män, dvs fulländade organismer, friska och starka, förmögna att *göra* en revolution, inte klottrande redaktörer, åldrade i förtid, ständigt tuggande en vetenskap som de aldrig kan smälta, och alltid *förberedande* i oändlig rymd och tid en revolution som försvunnit upp i det blå.

* * *

Hur ska vi börja vår aktion?

Titta bara efter en möjlighet och den kommer snart att visa sig. Överallt där en revolt går att känna eller där en strid kan höras, det är där vi måste vara. Vänta inte på att delta i en rörelse som dyker upp med stämpeln officiell socialism på sig. Varje folklig rörelse bär redan med sig fröna till den revolutionära socialismen: vi måste delta i den för att garantera dess tillväxt. Ett klart och exakt revolutionsideal formuleras endast av en mycket liten minoritet, och ifall vi väntar på att delta i en rörelse som visar sig exakt som vi föreställt oss den i våra sinnen – kommer vi att få vänta förevigt. Imitera inte dogmatikerna som frågar efter formeln före allt annat: folket bär den levande revolutionen i sina hjärtan, och vi måste slåss och dö med dem.

Och när anhängarna till legal eller parlamentarisk aktion kommer och kritiserar oss för att inte ha något att göra med folket när de röstar, ska vi svara dem: 'Givetvis, vi vägrar att ha något att föra med folket när de är nere på knä inför sin gud, sin kung, eller sin herre; men vi ska alltid vara med dem när de står upprätt mot sina mäktiga fiender. *För oss är avhållande från röstning inte avhållande från revolution; vår vägran att delta i någon parlamentarisk, legal eller reaktionär aktion är måttet på vår hängivenhet för en våldsamt och anarkistisk revolution, för slöddrets och de fattigas revolution.*'